

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

- Γέννηση: 395/390 π.Χ. → Κλασική ύστερη αρχαιότητα.
- Μέλος αθηναϊκής πρεσβείας προς Φίλιππο Β΄.
- Συνομήλικος και πολιτικός αντίπαλος του Δημοσθένη.
- Πηγές του βίου του: οι ίδιοι του οι λόγοι και του Δημοσθένη.
- Οικογένεια: χαμηλή ή μικρομεσαία.
- Πατέρας-> δάσκαλος με οικονομική άνεση (αρχικά) που την έχασε κατά τον Πελοποννησιακό. Πιθανώς προσπάθεια του ίδιου να παρουσιάσει την οικογένειά του ως πιο ευυπόληπτη. Παρ' όλα αυτά είχε σημαντικούς δασκάλους (Πλάτων, Ισοκράτης, Αλκιδάμας).
- Μητέρα-> διακονούσε λατρείες χαμηλής κοινωνικής αποδοχής.
- Μικρός βοηθούσε τους γονείς του αλλά αυτό δεν γεννούσε τον έπαινο των συμπολιτών του.
- Μετά την ενηλικίωσή του διακρίθηκε σε 2 εκστρατείες της Αθήνας (οπλίτης στη Μαντινεία 362 π.Χ. Θήβα-Σπάρτη), ανέβηκε ιεραρχία & παντρεύτηκε από εύπορη τάξη.
- Επαγγελματική πορεία:
 - Υπογραμματεύς → κατώτερος κυβερνητικός γραφέας (ειρωνεία από τον Δημοσθένη λόγω έμμισθης εξαρτημένης εργασίας)
 - Ηθοποιός σε τραγωδίες → ποτέ πρώτη φίρμα → επιτυχημένος, εμφανίσιμος και με εντυπωσιακή φωνή ≠ άρθρωση Δημοσθένη.
- Πολιτική καριέρα:
 - Φιλομακεδόνας. Κέρδισε εμπιστοσύνη Ευβούλου, ηγέτη της «φιλειρηνικής» παράταξης (αποφυγή σύγκρουσης με ισχυρή Μακεδονία). Πολιτική κατευνασμού.
 - Αρχικά συμπόρευση με Δημοσθένη (348 π.Χ. συμβολή σε προσπάθεια Ευβούλου για ενότητα Ελλήνων εναντίον του Φιλίππου Β΄).
 - 346 π.Χ. σε διπλωματικές αποστολές προς Φίλιππο. Πίστευε ειλικρινά σε ανάγκη για διαρκή ειρήνη με τη Μακεδονία, γιατί έβλεπε την τεράστια δύναμή της. Αντίθετα, ο Δημοσθένης που συμμετείχε σε 2 αποστολές, το έκανε από τακτικισμό. Εξίσου πατριώτες και οι δύο.
- Τρεις σωζόμενοι λόγοι: για πολιτικά ζητήματα και πάντα εναντίον του Δημοσθένη.
- Αρετές: Ζηηρό και φανταχτερό ύφος, Σαφήνεια, Χιούμορ, Πολλές προσωπικές επιθέσεις, μεγαλοπρέπεια λόγου.
- Εστιάζει περισσότερο σε λεπτομέρειες αντί για πυρήνα θέματος (αιτίες? 1. να αποφύγει δυσάρεστο θέμα, 2. έλλειψη πειθαρχίας σε επιχειρηματολογία του).
- Επίδειξη παιδείας του για να καλύψει το έλλειμμα του κοινωνικού περιβάλλοντος όπου

γεννήθηκε.

- Στον λόγο *Κατά Κτησιφώντος* έχασε και εξορίστηκε σε Ρόδο και Έφεσο (όπου απεβίωσε 322 ή το 314 π.Χ.).
- Τι αποδεικνύει ότι ήταν πολυδιαβασμένος ήδη από την αρχαιότητα; → [οι αρετές]

Κτησιφώντας:

- Πολιτικός συνοδοιπόρος Δημοσθένη.
- Πρότεινε το δημόσιο στεφάνωμα Δημοσθένη με χρυσό στέφανο στα Μεγάλα Διονύσια για την προσφορά του στην Αθήνα το 336 π.Χ., δηλαδή 2 χρόνια μετά τη μάχη της Χαιρώνειας, όπου Αθηναίοι και Θηβαίοι ηττήθηκαν από τον Φίλιππο.
- Ο Αισχίνης κάνει γραφή παρανόμων. Η γραφή παρανόμων ήταν η αγωγή για παράβαση του νόμου, η καταγγελία δηλαδή ενός πολίτη που είχε προτείνει ένα ψήφισμα αντίθετο με την υπάρχουσα νομοθεσία. Δεν είναι γνωστό πότε καθιερώθηκε αυτή η διαδικασία, αλλά σύμφωνα με ορισμένους μελετητές η μέθοδος αυτή αντικατέστησε τον οστρακισμό, που από το 417 π.Χ. φαίνεται ότι είχε παύσει να εφαρμόζεται. Ο κατηγορούμενος δικαζόταν -άσχετα με το εάν η πρόταση που είχε προτείνει είχε ψηφισθεί ή όχι- κι εφόσον καταδικαζόταν, πλήρωνε βαρύ πρόστιμο. Κατά τον 4ο αιώνα π.Χ., εάν είχε παρέλθει ένας χρόνος από την ψήφιση του νόμου, τότε ο εισηγητής δεν τιμωρούνταν, όμως ο νόμος έπαυε να ισχύει. Με τον τρόπο αυτό οι δίκες έγιναν σταθερός παράγοντας της πολιτικής ζωής και αποτέλεσαν το καλύτερο μέσο, για να απαλλαγεί κάποιος από έναν αντίπαλο, ή για να προωθήσει μια πολιτική θέση.
- Ψευδής εκτίμηση πως ο Δημοσθένης προσέφερε εξαιρετικές υπηρεσίες.
- Παράνομη η απόδοση της τιμής σε δημόσιο αξιωματούχο που δεν είχε προβεί σε απολογισμό της θητείας του.
- Περί της παραπρεσβείας -> Νίκη Αισχίνη Εδώ → Νίκη Δημοσθένη.
- Αισχίνης → Δεν συγκέντρωσε ούτε το 1/5 των ψήφων, πρόστιμο 1000 δραχμών → εξορία.
- Τα επιχειρήματα του Αισχίνη ήταν ισχυρά και η νομική τεκμηρίωση ορθή.
- Η δίκη έγινε μετά από 7 χρόνια στο δικαστήριο των ηλιαστών, το 330 π.Χ. και ο λόγος του Αισχίνη, ενώ τυπικά αφορούσε τον Κτησιφώντα, ουσιαστικά στρεφόταν κατά του Δημοσθένη και της πολιτικής του.
- Στις διαπραγματεύσεις της Φιλοκρατείου Ειρήνης (346 π.Χ. μεταξύ Μακεδονίας και Αθήνας με τους συμμάχους της) πρέσβεις των Αθηναίων ήταν ο Φιλοκράτης, ο Αισχίνης και ο Δημοσθένης. Από τότε ο Αισχίνης βεβαίωνε την Εκκλησία του Δήμου των Αθηναίων για τις αγαθές προθέσεις του Φιλίππου και επομένως ήταν αντίθετος με την πολιτική του Δημοσθένη, που θεωρούσε τον Φίλιππο βάρβαρο και καταλύτη του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Βιβλιογραφία

Σοφία Αδάμ - Μαγνήσαλη, *Έλεγχος και λογοδοσία των Αρχών στην Αθηναϊκή Δημοκρατία*, εκδ. Σάκκουλα, 2005.

E.S. Borowski, Dokimasia. A Study in Athenian Constitutional Law (Ann Arbor 1976)

D.W. Bradeen, "The Fifth-Century Archon List", Hesperia 32 (1963), 187-208

P.J. Rhodes, επ., Athenian Democracy (Εδιμβούργο 1988)

P.J. Rhodes, The Athenian Boule (Οξφόρδη 1985)

D.M. Pritchard, επ. War, Democracy and Culture in Classical Athens (Καίμπριτζ 2013)

D. Stockton, The Classical Athenian Democracy (Οξφόρδη 1990)